

være fremgået for hr. Albrechtsen, at der aldeles udtrykkeligt står, at dette er konsensusbeslutninger.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jo, jeg lagde godt mærke til, der var en længere debat mellem hr. Estrup og hr. Per Stig Møller om forståelsen af det her, og jeg lagde også godt mærke til, at da hr. Estrup ikke længere var i stand til at svare på, hvad Washington-erklæringen egentlig går ud på, begyndte han at snakke om et andet dokument.

Men sådan kan vi jo altså ikke løse problemet. Vi bliver nødt til at finde ud, hvad dette dokument, denne Washingtonerklæring rent faktisk betyder. Men jeg lagde godt mærke til, at heller ikke hr. Per Stig Møller fik svar på de spørgsmål, han stillede hr. Estrup. Men nu sætter vi vores lid til, at ministeren vil prøve at kaste lys over sagen.

Anden næstformand (Henning Grove):

Hr. Jørgen Estrup, og så går jeg videre i ord-førrækken.

(Kort bemærkning).

Jørgen Estrup (RV):

Jamen jeg tror allerede godt, jeg kan hjælpe hr. Albrechtsen med skriftstederne i kommunikeet af den første pind under omtalen af, hvordan den europæiske søjle skal fungere, hvor der udtrykkeligt står, at det er i de tilfælde, hvor alliancen beslutter, at man ikke vil deltage, og dernæst, som tidligere citeret heroppefra, § 30 i NATO's strategiske koncept.

Tom Behnke (FP):

Jeg har med lidt skiftende mulighed i dag lyttet til debatten her. Jeg har egentlig undret mig over debatten. Jeg har egentlig undret mig over, hvor svært det kan være at forstå, hvordan tingene hænger sammen, og alligevel udvikler debatten sig meget lystigt.

Danmark har været medlem af NATO meget lang tid. Danmark vil fortsat være medlem af NATO. NATO har sikret freden i Europa i mere end 50 år. Det er et faktum. Og sværere er det egentlig ikke. Danmark har via sin befolkning, via folkeafstemninger, endda to folkeafstemninger, lagt sig fast på, at i forhold til EU har Danmark fire forbehold. Det ene forbehold er: Danmark vil ikke være med til et militært samarbejde på EU-plan.

Med de to faktuelle ting holdt op over for hinanden bør debatten ikke vare længere. Det må selv regeringen kunne forstå. Selv regeringen må forstå, at den danske befolkning har sagt: Vi vil have et forbehold i forhold til et EU-militær. Vi vil ikke have nogen EU-hær. Det har befolkningen klart og tydeligt tilkendegivet.

Alligevel går man med på debatten i NATO. Man går med på debatten i EU. Kunne man så ikke lave en eller anden anden konstruktion, så det ikke hedder en EU-hær, men er en europæisk søjle af NATO? Kan vi ikke kalde det noget andet?

Faktum er, at man kæmper og kæmper fra regeringens side i forhold til at få Danmark med i en eller anden form for militær dimension i EU. Det har den danske befolkning sagt nej til. Man vil ikke være med til det. Den danske befolkning er fuldt ud tilfreds med NATO-medlemskabet. Den danske befolkning er fuldt ud tilfreds med de muligheder, der ligger i et NATO-medlemskab. Vi vil ikke have en EU-hær. Så simpelt er det.

Men det, jeg godt kan se, er, at ministeren jo så meget tvetydigt og meget lullet ind skriver: Vi tager ét skridt ad gangen. Udenrigsministeren svarede: Vi tager ét skridt ad gangen. Ja, det er den måde, man nemmest får tingene til at glide ned på. Hvis ikke man kan spise en hel elefant på én gang, så tag en bid ad gangen, så skal det nok gå på et tidspunkt. Og det er jo det, man ønsker. Stille og roligt, skridt for skridt, skal Danmark føres længere og længere hen mod at være med i en egentlig EU-hær.

Det vil Fremskridtspartiet ikke være med til. Vi respekterer fuldt ud den danske befolkning, der klart og tydeligt har tilkendegivet: Man vil ikke have en EU-hær, og man vil ikke være med i en EU-hær. Så simpel er problemstillingen, og derfor, uanset hvad man har siddet og aftalt på dette NATO-møde, så er virkeligheden: Allerede i dag har vi jo forskellige NATO-hovedkvarterer både i nord, i syd, i øst og i vest; disse NATO-hovedkvarterer har jo netop opgaven at varetage mere lokale interesser og mere være eksperter i lokale interesser. Så man har altså disse installationer.

Men med det, man ønsker her, og det, som ministeren også svarede, lægger man jo op til, at processen nu bliver sat i gang i forhold til, at vi får en EU-hær. Og om 5 eller 6 år vil regeringen komme og sige: Jamen det sagde vi da i 1999, da kunne Folketinget jo bare have taget forbehold eller have taget afstand fra regerin-